

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3187/2018. (VI. 8.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.574/2017/5/II. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Tóthné Boros Mónika (a továbbiakban: indítványozó1.) és Tóth Lajos (a továbbiakban: indítványozó2., együttesen a továbbiakban: indítványozók) előbb fiuk útján, később személyesen eljárva alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.574/2017/5/II. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozók állítása szerint a megsemmisíteni kért döntés sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tulajdonhoz való jogukat, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő jogukat, úgy vélték továbbá, hogy a bírói határozat ellentétes az Alaptörvény E) cikk (2) és (3) bekezdéseivel.
- [2] 1.1. Az indítványozó2. 2010. november 24-én 7 éjszakás, félpanziós ellátású vietnámi körutazáson való részvételre vonatkozó, két fő (indítványozó2. és házastársa, indítványozó1.) nevére szóló utazási szerződést kötött az egy utazási szolgáltató kft.-vel (a továbbiakban: utazásszervező). A 2011. január 18. – 2011. február 6-ig terjedő időtartamú körutazás részvételi díja két főre – a felek által kötött megállapodás szerint – 1 526 116 Ft volt, mely összeget az indítványozó2. átutalt az utazásszervezőnek. Az utazásszervező ezt követően fizetésképtelenség miatt beszüntette tevékenységét, megghiúsítva ezzel az indítványozók előre kifizetett körutazását. Az utazásszervező biztosítója két részletben, összesen 703 926 Ft-ot fizetett ki az indítványozók számára, az ezt meghaladó összeg kifizetését azonban megtagadta.
- [3] 1.2. Az indítványozók kárigényük érvényesítése érdekében fizetési meghagyásból perré alakult eljárásban kérték a Fővárosi Törvényszéket, hogy kötelezze a Magyar Államot (a továbbiakban: alperes) fejenként 398 595 Ft, valamint késedelmi kamat megfizetésére. Az indítványozók keresetükben előadták, hogy az utazásszervező – és közvetítő tevékenységről szóló 213/1996. (XII. 23.) Korm. rendelet (a továbbiakban: rendelet) alapján teljes mértékű kártalanításuk nem volt lehetséges abból az okból, hogy az utazásszervező „nem megfelelő, de a belső jogrend által nem kifogásolt mértékű vagyoni biztosítékkal” rendelkezett. Az indítványozók szerint fennmaradó kárigényük megtérülését éppen az akadályozta, hogy a rendelet nem ültette át megfelelően a szervezett utazási formákról szóló 90/314/EGK irányelv (a továbbiakban: EGK irányelv) 7. cikkében foglaltakat, a helytelen implementálással okozott kárért pedig az alperes kártérítési felelősséggel tartozik.
- [4] Az indítványozók állításuk alátámasztásaként hivatkoztak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 339. § (1) bekezdésére, a Fővárosi Ítéltábla eseti döntésére, valamint az Európai Bíróság C-430/13. számú ügyben hozott végzésére.
- [5] Az alperes a kereset elutasítását kérve előadta, az EGK irányelvet megfelelően ültette át a magyar jogrendszerbe, ha azonban bebizonyosodna, hogy mégsem tett eleget maradéktalanul e kötelezettségének, kártérítési felelősségét ez sem alapozná meg. Az alperes úgy vélte, nincs jogalkotással okozott kár, egyébként sem minősül jogalkotónak, teljes körű felelőssége pedig – szerinte – csupán abban az esetben lenne megállapítható, ha az indítványozók kárát kizárólag a szabályozás nem megfelelőisége eredményezte volna. Az alperes hivatkozott továbbá arra is, hogy a vízum-ügyintézési és a sztornó-biztosítási díj nem tartozik az EGK-irányelv hatálya alá.
- [6] A Fővárosi Törvényszék 2017. január 17-én, 62.P.25.194/2015/15. számon meghozott ítéletével az indítványozók keresetének helyt adva kimondta, hogy az utazásszervező által a rendelet alapján megkötött biztosítási szerződés nem nyújtott teljes fedezetet az utazásszervező ügyfelei (fogyasztók) részére visszafizetendő teljes összegre. A tagállamok kötelezettsége olyan rendelkezések hatálybaléptetése, melyek szükségesek ahhoz, hogy

az EGK-irányelvben foglaltak teljesüljenek. A Fővárosi Törvényszék szerint a rendelet biztosíték nagyságára vonatkozó szabályozása elégtelennek bizonyult az indítványozók által a körutazásra befizetett valamennyi összeg megtérítésére. Az EGK-irányelv nem megfelelő átültetése miatt az alperes jogellenes magatartása és azzal okozati összefüggésben az indítványozókat ért kár megállapítható, az alperes pedig nem mentesülhet a kárfelelősség alól az utazásszervező felróható magatartására hivatkozással. A Fővárosi Törvényszék megítélése alapján alkalmatlan az EGK-irányelv szerinti célok elérésére az utazásszervező által bejelentett forgalom után becsült fedezetre vonatkozó szabályozás, ténylegesen szükséges fedezetet ugyanis nem biztosít. A Fővárosi Törvényszék ítéletében megállapította, az indítványozók „az általuk megfizetett valamennyi tétel után jogosultak kártérítésre”, így a vízum-ügyintézés és a szturnó-biztosítás díját is visszakövetelhetik, ezek ugyanis „az utazás szükséges és indokolt tartozékaiként értékelendők”, és a tervezett körutazás hiányában fel sem merültek volna. A Fővárosi Törvényszék – tekintve, hogy úgy ítélte meg, az alperes bizonyítottan, neki felróható módon nem megfelelően ültette át az EGK-irányelvet a magyar jogrendszerbe, az alperest 797 190 Ft és járulécai indítványozók részére történő megfizetésében marasztalta.

- [7] 1.3. Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, az indítványozók keresetének elutasítását, egyúttal perköltségben való marasztalásukat, másodlagosan az ítélet részbeni megváltoztatását és ehhez igazodóan a marasztalás összegének leszállítását kérelmezte. Az alperes továbbra is azt állította, az EGK-irányelv átültetésére megfelelő módon került sor, szerinte a szturnóbiztosítási díj, a vízumdíj, valamint a vízumügyintézés díja nem tartozik az EGK-irányelv 7. cikkének hatálya alá, a rendelkezés célja ugyanis az utasok által befizetett, az utazáshoz közvetlenül kapcsolódó díjak megtérítése. Az alperes sérelmezte, hogy felfüggesztésre irányuló kérelmét a Fővárosi Törvényszék elutasította, kártérítési felelősségét ugyanis – véleménye szerint – kizárja, ha a vagyoni biztosíték nem megfelelő mértéke az utazásszervező vezetői által elkövetett bűncselekmény eredményeképpen alakult volna ki. Az alperes úgy vélte, a Fővárosi Törvényszék helytelen jogi következtetésre jutott a megállapított tényállásból, véleménye szerint ugyanis az indítványozók és az elsőfokú bíróság által hivatkozott európai bírósági ítéletek és a jelen ügy tényállása között nem vonható párhuzam. A kamatfizetés kezdő időpontjának meghatározása – az alperes állítása alapján – szintén téves, szerinte az indítványozók kárenyhítési kötelezettségét nem lehet figyelmen kívül hagyni, az igényérvényesítésig eltelt több éves indítványozói késlekedés ugyanis nem róható az alperes terhére.
- [8] Az indítványozók fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérték. A kereseti kérelmükben foglaltakat továbbra is fenntartották, azzal érveltek, a fogyasztó szempontjából lényegtelen, hogy az utazásszervező fizetéseképtelensége milyen okból következik be. A részvételi díjon felül egyéb költségek (szturnóbiztosítás, vízumdíj) megtérítésére véleményük szerint az EGK-irányelv hatálya kiterjed.
- [9] A 2017. június 28-án, 3.Pf.20.574/2017/5/II. számon meghozott ítéletével a Fővárosi Ítéletőktábla az alperes fellebbezését részben alaposnak találta. A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes elmulasztotta az EGK-irányelv megfelelő átültetését a nemzeti jogba, kártérítési felelősséggel tartozik emiatt az indítványozóknak az utazásszervező fizetéseképtelenségéből eredő káráért. A Fővárosi Ítéletőktábla indokolásában kifejtette, az alperes sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárás során nem hivatkozott olyan kifogásra, amely mentesítené őt a kárfelelősség alól. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes felelőssége kizárólag a vagyoni biztosítékból meg nem térült, az utazáshoz közvetlenül kapcsolódó befizetésekre terjed ki, ezen összegbe pedig nem tartozik bele a szturnóbiztosítás-, a vízum- és a vízumügyintézés díja. Figyelemmel arra, hogy a felsoroltak – a Fővárosi Ítéletőktábla szerint – nem esnek az EGK-irányelv hatálya alá, a másodfokú ítélet az indítványozókat megillető kártérítés – szturnó-és vízumdíjakkal csökkentett – mértékét 728 274 Ft-ra leszállította, részben megváltoztatva ezzel az elsőfokú bíróság ítéletét.
- [10] 2. A Fővárosi Ítéletőktábla ítéletét támadva az indítványozók meghatalmazott útján nyújtottak be alkotmányjogi panaszt, melyben kérték a bírói döntés megsemmisítését, amiért az sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tulajdonhoz való jogukat, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő alapjogukat, továbbá az E) cikk (2) és (3) bekezdésébe ütközik. Az indítványozók sérelmezték, hogy a Fővárosi Ítéletőktábla uniós jogértelmezést folytatott, holott erre kizárólag az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) jogosult. Beadványukban hivatkoztak az EUB C-430/13. számú ügyben, előzetes döntéshozatali eljárás során hozott határozatára, melyben az EGK irányelv 7. cikke értelmezésével kapcsolatban az EUB kimondta, azt „úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amelynek

részletszabályai nem eredményezik, hogy a fogyasztó az általa befizetett valamennyi összeg visszatérítésére és a hazaszállítására vonatkozóan hatékony biztosítékkal rendelkezzen az utazásszervező fizetésképtelensége esetén.” Az indítványozók által hivatkozott ügyben az EUB azt is leszögezte, a tagállamok nem rendelkeznek mérlegelési jogkörrel arra vonatkozóan, hogy az utazásszervező által a fogyasztó számára nyújtott biztosítéknak a kockázatok mely körére szükséges fedezetet biztosítani. Az indítványozók úgy vélték, az EUB jogértelmezése is alátámasztja, hogy az utazásszervező részére befizetett összegek között nem tehető különbség semmiféle szempont szerint. Az alkotmányjogi panasz sérelmezte, hogy a Fővárosi Ítélet ahelyett, hogy az EGK-irányelv 7. cikkének értelmezésével kapcsolatban az EUB előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezte volna, – hatáskörén túlterjeszkedve – maga döntött az érintett rendelkezés értelmezéséről, megsértve ezzel – valamint a *contra legem* jogalkalmazással – az indítványozók tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő jogát. Az alkotmányjogi panasz arra is kitért, az indítványozóknak megítélt kártérítésből a másodfokú ítélet alapján levont díjakat (sztornó, vízum, vízumügyintézés) az indítványozók az utazásszervező részére fizették meg. Az alkotmányjogi panasz a Fővárosi Ítélet indítványozók számára hátrányos indokolása miatt hivatkozott a 7/2013. (III. 1.) AB határozat és a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat tisztességes bírósági eljárással kapcsolatos megállapításaira. A részlegesen megítélt kártérítési összeg az indítványozók szerint sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogukat.

- [11] 2.1. Az alkotmányjogi panasszal kapcsolatban az előadó bíró észlelte, hogy az indítvány benyújtására az Ügyrend képviseletre vonatkozó szabályaival ellentétes módon került sor, a beadványt ugyanis a jogi képviselő nélkül eljáró indítványozók nem írták alá. Ezen okból, továbbá amiatt, hogy megítélése szerint az indítvány nem tartalmazott alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indokolást, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 58. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján meghozott végzésben hiánypótlásra szólította fel az indítványozókat 2017. november 14-én.
- [12] 2.2. Az indítványozók 2017. november 19-én kelt alkotmányjogi panasz-kiegészítésükben jelezték, hogy az Alkotmánybíróság előtt folyamatban lévő ügyükben személyesen kívánnak eljárni. A beadvány indokolásával kapcsolatban előadták, hogy mellőzik az Alaptörvény E cikk (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozásukat amiatt, hogy e rendelkezésekre az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint alkotmányjogi panasz nem alapítható. Az eredetileg benyújtott indítványt a mellőzött rész kivételével fenntartották. Az indítványozók továbbra is azt állították, a Fővárosi Ítélet nem tett eleget indokolási kötelezettségének és hatáskörén túlterjeszkedett, amikor maga értelmezte az uniós jogot, megsértve ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését. Az indítványozók szerint a másodfokú ítéletből nem állapítható meg, hogy a Fővárosi Ítélet milyen indokok alapján zárta ki a sztornóbiztosítási, vízum-és vízumügyintézési díj EGK-irányelv hatálya alá tartozását. Az indítványozók továbbra is úgy vélték, a másodfokú bíróságnak kezdeményeznie kellett volna az EUB előzetes döntéshozatali eljárását az EGK-irányelv 7. cikkének értelmezésével kapcsolatban. Az indítványozók indokolása szerint az EUB-hoz fordulásra azért lett volna szükség a bírósági eljárás keretében, mert az EGK-irányelv 7. cikkének részletes értelmezését az EUB még nem végezte el, és az érintett rendelkezést eltérően értékelték mind a felek, mind az ügyben eljáró bíróságok. Az indítványozók állítása szerint az alaptörvény-ellenességet nem az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének hiánya, hanem az uniós jog Fővárosi Ítélet általi értelmezése alapozta meg azzal, hogy indokolásában nem jelölt meg a döntése alapjául szolgáló olyan uniós jogforrást, mely egyértelművé tenné, hogy a kártérítési összegből a másodfokú ítélettel levont díjak miért nem tartoznak az EGK-irányelv hatálya alá.
- [13] 2.3. A hiánypótlást követően az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy a beadvány eleget tesz-e az Abtv.-ben rögzített tartalmi és formai feltételeknek. Az Alkotmánybíróság – Ügyrendjében meghatározottak szerint – tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról [Abtv. 56. § (1) bekezdés], melynek törvényi kritériumait – szintén a tanács – mérlegelési jogkörében vizsgálja [Abtv. 56. § (2) bekezdés].
- [14] 2.4. Az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva (Abtv. 27. §). Az indítványozók felperesként vettek részt az alkotmányjogi panaszt megelőző bírósági eljárásban, így érintettségük nyilvánvaló. A hiány-

pótlásra felhívó végzés hatására alkotmányjogi panaszukat megfelelően kiegészítették. Határidőben benyújtott panaszukban megjelölték az Alkotmánybíróság indítvány elbírálására vonatkozó hatáskörét megállapító törvényi rendelkezést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont], az eljárás megindításának indokait és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont], az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont], az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont], az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését illetően indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény általuk megjelölt rendelkezéseivel [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont], továbbá kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].

- [15] 2.5. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz felvesse a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést tartalmazzon. Az indítványozók a Fővárosi Ítéltábla által végzett uniós jogértelmezést a tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő joguk megsértéseként értékelték. Az Alkotmánybíróság számos esetben foglalkozott az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével. Gyakorlata szerint a bírósági eljárás tisztességesége olyan minőség, mely az adott ügy körülményeinek függvénye, éppen ezért esetről–esetre vizsgálandó. Egy konkrét eljárás azonban csak bizonyos kritériumok megléte esetén minősül tisztességesnek. Ilyen feltételek – polgári perekben – a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága és nyilvánossága, a bíróság döntésének nyilvános kihirdetése, a törvény által létrehozott bíróság független és pártatlan eljárása, a perek észszerű időn belüli befejezése {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [19]}. Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljárás részének tekinti a fegyverek egyenlőségének elvét {3357/2017. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [37]}. Az egyes részletszabályok hiánya nem eredményezi automatikusan a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, ugyanakkor valamennyi részletszabály betartása is okozhatja az eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes voltát {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [31]}.
- [16] Az indítványozók a tisztességes eljárás részjogosítványát képező indokolt bírói döntéshez való joguk sérelmét állították amiatt, hogy a Fővárosi Ítéltábla nem jelölte meg egyértelműen, „hogy mely jogforrásra alapozva nem tartja az Irányelv hatálya alá tartozónak a sztornóbiztosítási díjat, a vízumügyintézési díjat és a vízumdíjakat.” Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában kifejtette, hogy „[a] tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata ugyanakkor következetes a tekintetben is, hogy nem minősíti alkotmányossági kérdésnek az egyébként megindokolt bírósági határozat indítványozó(k) által tévesnek, megalapozatlannak tartott érvelését {3357/2017. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [52]}. Az Alkotmánybíróság „[a] tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem elvét vizsgálja” {3063/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [45]}, melybe nem tartozhat bele annak elemzése, hogy a bírósági döntések indokolásában szereplő bizonyítékok és érvek megalapozottak és helyesen értelmezettek-e, ez ugyanis kizárólag a jogalkalmazó hatásköre {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. Az indítványozók maguk állították indítvány-kiegészítésükben, hogy az EGK-irányelv „hatályával kapcsolatos alperesi érvek az eljárás részletkérdései közé tartoztak”, az első-és másodfokú bírósági tárgyalás fő kérdése – nem vitatottan – az volt, terheli-e az alperest kártérítési kötelezettség az EGK-irányelv nem megfelelő átültetésével kapcsolatban. Az indítványozók tehát – elismerten – maguk sem tulajdonítottak jelentőséget az alperes által felhozott érveknek, olyannyira nem, hogy részükről indokolatlannak tartották megcáfolni az alperes állításait a másodfokú eljárásban. Az Alkotmánybíróság számos döntésében egyértelművé tette, „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]; 3063/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [47]}. Az, hogy a Fővárosi Ítéltábla döntése szerint a sztornóbiztosítási díj, a vízumdíj és a vízumügyintézés díja nem tartozik az EGK-irányelv hatálya alá, egyértelműen jogértelmezési kérdés, melynek felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel, ellenkező esetben ugyanis „szuperbírósági szerepben” járna el, amire még a tisztességes eljárás alapjoga sem adhat felhatalmazást a testület számára {3063/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [44]}. Az indítványozó(k) szerinti vélt vagy valós – rendes bíróságok által okozott – jogszabálysértések nem adhatnak alapot az Alkotmánybíróság eljárására {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}, ezért

az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével kapcsolatos indítványi elem vonatkozásában az alkotmányjogi panasz befogadására és érdemi elbírálására nincs lehetőség.

- [17] 2.6. Az indítványozók beadványukban az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való joguk sérelmére is hivatkoztak, amiért csupán részleges kártérítést ítélt számukra a Fővárosi Ítéltábla. Tulajdonhoz fűződő alapjoguk megsértése – véleményük szerint – egyenesen következett az ítéltábla eljárás során tanúsított hatáskör-túllépéséből, azaz a bírósági eljárás tisztességtelenségéből.
- [18] Az Alkotmánybíróság gyakorlata az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével kapcsolatban egyértelműen kimondja, hogy a rendelkezés főként a már megszerzett tulajdont óvja az elvonástól és korlátozástól, a függő helyzetben lévő tulajdoni igényekre a védelem nem terjed ki [3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [34]]. A már megszerzett tulajdonon kívül védelemben részesül az érdekeltek ellenszolgáltatásán, járulékfizetésén alapuló, társadalombiztosítási jogosultságokkal kapcsolatos közjogi váromány is [23/2016. (XII. 12.) AB határozat, Indokolás [140]].
- [19] Az indítványozók nem adták alkotmányjogi szempontból értékelhető magyarázatát annak, miért sérült a tulajdonhoz való joguk, egyetlen hivatkozásként az eljárás tisztességtelenségét – és ebből következően káruk csupán részbeni megtérítését – említették. Az Alkotmánybíróság a fentiekben már kifejtette, nem járhat el negyedfokú bírósági szerepben, kizárólag alkotmányossági szempontból vizsgálhatja felül a bírósági döntéseket.
- [20] Az indítványozók az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratok alapján azért állították a tulajdonhoz való joguk sérelmét, mert a másodfokú döntés hatására elestek az általuk remélt kártérítés teljes összegétől, kérelmük tehát egyértelműen az ítélet felülbírálatára irányult, ezért indítványuk az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben állított alapjogsérelem vonatkozásában sem felel meg a befogadás kritériumainak.
- [21] 3. Az Abtv. 29. §-a szerint az alkotmányjogi panasz befogadására a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetében kerülhet sor. Tekintettel arra, hogy az indítványozók alkotmányjogi panasza nem tesz eleget az Abtv. 29. §-ában foglalt egyik vagylagos feltételnek sem, azt az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai, valamint – a tulajdonhoz való jog vonatkozásában – az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja alapján visszautasította..

Budapest, 2018. május 29.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1858/2017.

• • •